

padu, ani v úterý 22. listopadu do služby, proto byl dne 22. listopadu zalovanou firmou s poukazem na tuto nepřistojnost ze služby propuštěn. Za tohoto stavu odvolací soud uznal, že žalobce měl právní nárok, po 2—3 dny nekonati službu a že doba, po kterou žalobce služby nekonal, nemůže býti považována za značnou dobu vedle §u 27 čís. 4 zák. o obch. pom., poněvadž až potud nevyšlo na jevo, že by vzdálení žalobce v řečených dnech způsobilo u žalované firmy zvláštní a podstatné těžkosti v obchodním řízení, nebo že by podle jinakých okolností tato doba za značnou mohla býti považována. Ale nesmí býti přehlédnuto, že přes to, že § 27 čís. 5 cit. zák. přesně souhlasí s § 8 téhož zákona, mají výrazy »po poměrně krátký čas« (§ 8 odstavec třetí cit. zák.) a »po značný podle okolností čas« (§ 27 čís. 4 cit. zák.) zcela rozdílný smysl, a že doba zaneprázdnění může podle okolností ještě vždy býti značnou, třeba by už nebyla »poměrně krátkou«. Může zajisté i jediné vynechání za velmi živé saisony obchodní považováno býti za důvod propuštění, leda že by několik málo hodin trvalo a že by možnost rychlé náhrady nečinila přítomnost zaměstnancovu nikoliv nezbytnou. Tedy nikoli délka vynechání sama o sobě, nýbrž okolnosti s hlediska zaměstnavatele padají tu na váhu. Odvolací soud byl si toho dobře vědom, poněvadž se vyslovil, že žalobce nejednal úplně správně a zákonitě, ale přece uznal, že důvod pro propuštění dle §u 27 čís. 4 cit. zák. nebyl prokázán. Dále uznal odvolací soud, že žalobce měl dle §u 22 odstavec první cit. zák. právní nárok na 2—3 všední dny volno, aby si mohl najíti nové místo. Ani tomuto právnímu názoru nelze zhruba přisvědčiti. Zaměstnanec nesmí samovolně a bez předchozí žádosti za volno v služebních hodinách věnovati se hledání místa, ani tehdy, když třeba prutah v hledání přinese mu možnou škodu, že mezitím bude místo jinak zadáno, neboť dokud neuplynula výpovědní lhůta, je zaměstnanec nezměnně vázán služebními povinnostmi a zaměstnavatel má právo požadovati, aby náhlým a napřed neohlášeným vynecháním zaměstnancovým nebyl uváděn do rozpaků. Ostatně smí zaměstnanec volného času užití jenom k vyhledání nového místa, a je povinen, když hledání místa podle okolností bude vyžadovati delšího než takového času, jakého má býti ku takovému účelu poskytnuto, tyto zvláštní okolnosti zaměstnavateli oznámiti a oprávněnost svého žádání zaměstnavateli doložiti. Nelze tedy jen tak zhoř přisvědčiti odvolacímu soudu, že důvod propuštění dle §u 27 čís. 4 cit. zák. nebyl prokázán, nýbrž sluší uznati, že tento právní názor vysloven byl předčasně, poněvadž se nemůže opřít o postačitelý základ skutkový. Odvolacím soudem vytýkaná neúplnost řízení vztahuje se i na tento důvod propuštění a nejenom na ostatní, jimiž se soud právě stolice vůbec neobíral.

Čís. 2166.

Byl-li kdo slyšen jako strana, ač měl býti slyšen jako svědek, není třeba vadu tu vytýkati dle §u 196 c. ř. s. Nápravy lze se domáhati po případě dovolacím důvodem čís. 2 §u 503 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, Rv I 683 22.)

Rozhoduje o žalobcovu dovolání do srovnalých rozsudků nižších soudů uvedl Nejvyšší soud mimo jiné v

důvodech:

Jde dále o to, zda a jakým důvodem dovolacím jest to, že syn žalobcův byl slyšen jako strana místo jako svědek. Odvolací soud myslí, že to je případ výtky dle Šu 196 c. ř. s. Avšak výtku má místo jen proti porušení nějakého předpisu, upravujícího řízení, zejména formu procesních úkonů, kdežto jinak proti usnesením má místo rekurs, po případě (§ 462 odstavec druhý c. ř. s.) odvolání. Slyšení osoby jako strany nebo jako svědka nařizuje se usnesením (§ 375, 277 c. ř. s.) a je proti takovému usnesení samostatný opravný prostředek (rekurs) vyloučen (§ 271, odstavec první, a § 277 odstavec čtvrtý c. ř. s.), může tedy uplatňována býti vada jeho teprv odvoláním (§ 462, odstavec druhý c. ř. s.) a to jako nedostatek řízení zbraňující řádnému probrání a řešení rozepře (§ 496 čís. 2 c. ř. s.) a následkem toho tvoří vada taková i dovolací důvod řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) ovšem vždy předpokládaje, že je podstatná, t. j. že zabránila neb aspoň způsobilá byla zabrániti řádnému probrání a rozsouzení věci. Avšak v tomto případě nelze říci, že tu tento předpoklad jest. Žalobcův syn byl slyšen, jeho výpověď nižší stolice v úvahu vzaly, avšak nevěřily jí, a je patrné proč, proto, že je synem žalobce a na věci zúčastněn a že, jak první stolice praví, už nepřisežná výpověď žalovaného zdála se jí věrohodnější než výpověď žalobcova, jež se s výpovědí jeho syna v podstatě shodovala. Není zřejmo, že a proč by nižší stolice věřily více výpovědi žalobcova syna, kdyby ji učinil jako svědek, než když ji učinil jako strana, když i pak by všechny důvody její nevěrojatnosti, záležející v poměru jeho k žalobci a k věci samé, trvaly. To zejména plyne z hodnocení odvolacího soudu, jež pro dovolací soud jest rozhodné. Právě odvolací soud, že správně měl žalobcův syn slyšen býti jako svědek, ale provádí pak, že všechny výtky a námítky, které žalobce proti výpovědi žalovaného, na niž rozhodná zjištění prvního soudce založena jsou, v odvolání uplatňoval, nemohou podvrátiti její význam, a že není důvodu pochybovati o spolehlivosti zjištění prvního soudce. Jako to nižším stolicím nebránilo, aby nevěřily výpovědi žalobce, třeba je stranou, tak jim to také nebránilo, aby byly nevěřily výpovědi žalobcova syna, třeba byl slyšen jako strana, místo jako svědek: důvody nevěření byly tedy jiné, než to, v jaké procesní funkci byl vyslýchán, ale ty by se nezměnily, i kdyby se procesní postavení jeho změnilo.

Čís. 2167.

Ručení za škodu způsobenou přetržením drátu elektrického vedení o vysokém napětí.

Podnikatel ručí, uvedl-li vedení v provoz, aniž by bylo schváleno příslušným úřadem (nař. min. z 29. října 1909, čís. 12/2 XXVI. ex 1908, úřední list pro obchodní a živnostenskou správu z r. 1909 str. 276).